

INVASIVE ARTER

Stillehavsøsters eller Japansk østers (*Crassostrea gigas*)

Udseende

Stillehavsøsters varierer i udseende, da formen afhænger af hvilken bund den vokser på. Hvis den sidder på sten, har den et mere knoldet udseende end hvis den sidder på et blødt underlag.

Skallerne er opbygget med lange irregulære, rundede folder, der kan blive meget skarpe. Modsat den europæiske østers er overskallen på Stillehavsøsters mindre end underskallen. Gennemsnitlig bliver stillehavsøsters op til ca. 20 cm lange, men kan dog blive op til dobbelt så store. Stillehavsøsters lever på lavt vand – ud til ca. 3 meter. Under optimale levevilkår kan Stillehavsøsters blive helt op til 30 år gamle.

Hvor stammer den fra?

Stillehavsøsters kommer oprindeligt fra Japan og Sydøstasien.

Stillehavsøsters blev importeret til dyrkning i havkultur i Holland fra Britisk Columbia i 1964 og fra Japan i 1966. Siden har den spredt sig eksplosivt i Holland. Østersen kom til den vestlige Vadehavsdal (Tyskland) i 1996, hvor den blev udsat og dyrket i akvakultur nær øen Sylt. De senere års stigende vandtemperatur har betydet, at Stillehavsøsters har været i stand til at reproducere og sprede sig.

Arten bruges som konsumøsters og bliver dyrket i akvakulturer over hele Europa.

Hvor findes den i Danmark?

Stillehavsøsters blev konstateret i den danske del af Vadehavet i 1999. Hvor udbredt arten er i Limfjorden vides ikke med sikkerhed, men stillehavsøsters er observeret i Nissum Bredning, i fjorden omkring Nykøbing Mors og i Roskilde Fjord.

Stillehavsøsters har behov for temperaturer over 20° C for at gyde og de senere års stigning i temperaturen har gjort formering mulig i danske farvande.

Arten spredes bl.a. via havstrømme, ballastvand i skibe og siddende på skibsskrog.

Hvorfor er den en trussel?

Arten er fundet på alle typer bund: stenet (det foretrukne), mudret og sandet bund samt på andre individer af østers og muslinger. Findes således ofte ovenpå blåmuslingebanker. Der er indicier for, at Stillehavsøsters kan fortrænge blåmuslinger og hjertemuslinger, hvilket muligvis kan have en effekt på flere strandfuglearter, der fouragerer på blåmuslinger og for blåmuslingefiskeriet. Stillehavsøsters kan være bærere af sygdomme, der kan skade populationer af hjemmehørende arter af østers og muslinger.

Hvad kan der gøres?

Der er formentlig ikke nogen bekæmpelse mulig, som ikke også vil kunne skade naturligt hjemmehørende arter.

Stefan Nering

